

Arrest

nr. 166 821 van 28 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 16 november 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 6 november 2012 een eerste asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Bij beslissing van 6 mei 2013 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van 22 oktober 2013 weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 11 december 2013 stemde België in met een verzoek voor de terugname van verzoeker van de Duitse autoriteiten, maar de Duitse autoriteiten droegen verzoeker niet over binnen de door de Dublin II-Verordening voorziene termijn.

Verzoeker diende op 23 oktober 2015 een tweede asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Vingerafdrukkenonderzoek heeft aangetoond dat verzoeker op 18 november 2013 asiel vroeg in Duitsland en op 16 januari 2014 in Italië.

Verzoeker werd op 29 oktober 2015 gehoord.

Op 3 november 2015 werd een verzoek tot terugname gericht aan de Duitse autoriteiten.

Bij schrijven van 4 november 2015 werd dit terugname verzoek ingewilligd op basis van artikel 18, 1, d van de Dublin III-Verordening.

Op 16 november 2015 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 26quater.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw , die verklaart te heten(1):

*naam: Shinwari
voornaam : Khalid Ahmad
geboortedatum : 01.01.1992
geboorteplaats : Landai
nationaliteit: Afghanistan*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 23.10.2015 een tweede maal asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 18.11.2013 asiel vroeg in Duitsland en op 16.01.2014 in Italië.

Een eerste, op 06.11.2012 ingediende asielaanvraag werd op 06.05.2013 afgesloten met een beslissing van het niet toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming. Op 22.10.2013 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in beroep.

Op 11.12.2013 stemde België in met een verzoek voor de terugname van de betrokkene van Duitsland, maar de Duitse instanties droegen de betrokkene niet over binnen de door Verordening 343/2003 gestelde termijnen.

België ontving geen verzoek voor terugname van Italië.

De betrokkene werd gehoord op 29.10.2015 en verklaarde dat hij in november 2013 van België naar Duitsland ging. Hij vroeg asiel in Duitsland, maar ging na een verblijf van twee maanden naar Italië, waar hij eveneens asiel vroeg. Na een verblijf van ongeveer acht maanden keerde hij terug naar Duitsland, waar hij naar eigen zeggen opnieuw asiel vroeg. Zijn aanvraag was volgens de betrokkene ongeveer twintig dagen voor zijn aankomst in België op 21.10.2015 het voorwerp van een afwijzing.

De betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familie te hebben. Hij maakte wel melding van een in Frankfurt (Duitsland) verblijvende jongere zus.

Op 03.11.2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 04.11.2015 met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot opnieuw asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke

lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene stelde dat de Duitse instanties hem meedeelden dat hij terug naar België moest gaan. Hij uitte tijdens het verhoor verzet tegen een overdracht aan de Duitse instanties omdat ze hem niet meer zullen aanvaarden. Hij verklaarde hieromtrent : "In het politiestation vertelden ze me dat België het eerste land was waar ik asiel aanvraag. Ze zeiden me ook dat ik 10 keer asiel mag aanvragen in Duitsland, maar dat ze me steeds terug naar België zouden sturen".

Vooreerst wijzen we er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Met betrekking tot de argumenten van de betrokkene tegen een overdracht aan Duitsland benadrukken we dat zijn verklaringen niet rijmen met het feit dat de Duitse instanties een akkoord voor de terugname van de betrokkene bekwamen van België, maar hem niet overdroegen en op 04.11.2015 instemden met de terugname van de betrokkene. We merken verder op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor geen gewag maakte van ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende het afwijzen van zijn asielaanvraag merken we op dat de Duitse instanties op 04.11.2015 hun verantwoordelijkheid erkenden voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en instemden in met zijn terugname op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". Betreffende het afwijzen van zijn in Duitsland ingediende asielaanvraag benadrukken we dat het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere

verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene voorafgaand aan zijn tweede asielaanvraag in België in Duitsland ingediende vraag niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Verder kent Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuwe asielaanvraag kunnen indienen. We verwijzen naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Het rapport vermeldt dat de asielaanvragen van een groot aantal personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, reeds het voorwerp waren van een afwijzing. Als deze personen opnieuw asiel vragen zal deze aanvraag worden beschouwd als een herhaalde aanvraag en op dezelfde wijze worden behandeld als herhaalde aanvragen van personen, die Duitsland niet verlieten (pagina 29, alinea 4). Het rapport meldt eveneens dat personen, die een herhaalde asielaanvraag indienen in Duitsland ("subsequent application") recht hebben op opvang (AIDA-rapport, pagina 53, alinea 1).

De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen, maar het mentaal wel moeilijk te hebben, we merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zou verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. ,

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen®, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse instanties."

Op 23 november 2015 werd een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid bij de Raad. Bij arrest 156.990 werd deze vordering door de Raad verworpen.

Op 30 november 2015 is de verzoekende partij zonder verzet gerepatrieerd naar Berlijn.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoeker een synthesesemorie heeft neergelegd.

Artikel 39/81, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) omschrijft de synthesesemorie als een processtuk *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*. Het begrip *“samenvatten”* kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie (hierna de wet van 31 december 2012) aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een synthesesemorie op gewezen dat *“het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”*. De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing *“opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure”*. (Parl. St. Kamer, 2012-13, nr. 53-2572/002, 6-7). Aldus wordt de bedoeling van de wetgever die reeds blijkt uit de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vereenvoudigen en te versnellen.

In dit verband kan ook worden gewezen op het verschil met artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet in zijn vroegere vorm. De wijziging door de wet van 4 mei 2007 tot wijziging van de artikelen 39/20, 39/79 en 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorzag enkel in een *“repliekmemorie”*, doch er was geen sprake van een synthese of een samenvatting. Uit de wetsgeschiedenis van de voormelde wet van 29 december 2010 blijkt dat de middelen uit het verzoekschrift meestal louter werden gekopieerd in de repliekmemorie, zodat deze laatste in vele gevallen een overtollig procedurestuk was geworden dat de rechtspleging nodeloos vertraagde en zowel voor de partijen als voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor een administratieve overlast zorgde. (Parl. St. Kamer, 2010-11, nr. 53-0772/001, 22-23).

Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet en de sedert de wetswijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesesemorie.

Indien een verzoeker niet wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen zijn middelen wordt gevoerd en evenmin voornemens is bepaalde middelen of onderdelen uit het verzoekschrift te laten vallen, kan hij volstaan met de mededeling binnen de acht dagen na de kennisgeving door de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de neerlegging van het administratief dossier dat hij geen synthesesemorie wenst in te dienen. Indien een verzoeker in die omstandigheden toch vraagt om een synthesesemorie in te dienen en hij zich vervolgens in die synthesesemorie beperkt tot het loutere herhalen van de middelen uit het verzoekschrift, handelt hij dilatoir. Op die wijze verlengt hij immers nodeloos de behandeldingsduur van zijn zaak en vergroot hij de administratieve last voor de partijen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker in de synthesesemorie zijn middelen zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift niet samenvat, doch deze zonder meer integraal herneemt.

Ter terechtzitting werd de raadsman van verzoekende partij uitgenodigd om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of de thans ingediende synthesesemorie voldoet aan de vereisten van de synthesesemorie zoals bepaald in artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, gezien de aangevoerde middelen in dit procedurestuk niet werden *“samengevat”*. Zij stelde zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

De Raad kan slechts concluderen dat geen wetsconforme synthesesemorie werd neergelegd.

Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat het beroep onontvankelijk is (RvS 16 september 2014, nr. 228.370; RvS 6 oktober 2014, nr. 228.644).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER